

(ve de la pàgina 1)
mitjans dels quals disposen.

Es com dir que donen carta blanca per tirar a matar el poble. S'equivoquen, però, si creuen poder aturar amb mètodes bestials la marxa ja irreversible vers la llibertat. La resposta immediata al crim i la concentració de 10.000 manifestants el 1er de maig a Sant Cugat del Vallès, cridats per l'Assemblea de Catalunya, menys d'un mes després de l'assassinat de Manuel Fernandez Marquez, n'és un testimoniatge eloqüent.

Tenim motiu de sentir-nos ufanosos del fet que Catalunya ocupa en aquest combat i en aquestes hores crucials un lloc meritoriament avançat i clarivident. Però això ens ha de fer més conscients encara del nostre deure.

////////////////////

- E L C R I M -

Ja fa dos mesos que Manuel Fernandez Marquez, obrer de la Central Tèrmica de Sant Adrià del Besos, caigué assassinat per les bales de la policia.

Pelayo Ros, governador de Barcelona i els "informadors" oficials mentiren de manera vergonyant en descriure les causes i el context en el qual el crim fou comès. Afirmaren que a les empreses no hi havien presentades reivindicacions laborals conflictives i que foren els obrers els que agrediren a la policia. Doble mentida. Car la veritat és diametralment oposada.

Des de feia uns dies, els obrers de la Tèrmica havien presentat una plataforma reivindicativa, aprovada massivament en assemblees generals dels treballadors de cada empresa constructora; plataforma que cal situar dintre del quadre d'una gran acció comuna d'unes 350 empreses de la construcció de Barcelona i comarques per obtenir una revisió profunda de l'actual conveni col·lectiu del ram.

Per tota resposta, les 4 empreses constructores prengueren sancions i multiplicaren les amenaces, rebutjant la discusió. Ben lluny de deixar-se impressionar per un tal despotisme, els treballadors de la Tèrmica, reunits en assemblea general el 2 d'abril, votaren la vaga.

Reiterant llur intransigència les empreses obtaren pels mètodes feixistes. Començaren per decretar el lock-out de 5 dies i, el 3 d'abril, quan els obrers arribaren a les obres per a concentrar-se com de costum en assemblea, trobaren les portes tancades i els

Treballem, doncs, més ardentment que mai per aplegar voluntats i energies entorn dels 4 punts de coincidència, i per traduir-los en acció combatent organitzada. Per estalviar la pèrdua d'altres vides preuades; per escurçar la durada dels sofriments, angoixes i persecucions; per arrancar de les urpes feixistes els empresonats; per impedir la condemna a inhumanes penes de dotzenes de víctimes recents de la repressió, ACUMULEM FORCES!

Als crits histèrics de "mort als rojos" dels grupets feixistes pels carrers de les nostres ciutats i a l'intent de fer reviure l'esperit de guerra civil, oposem-hi

l'esperit civic, democràtic, unitari, responsable, de combatents per la LLIBERTAT, l'esperit de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA !

terrenys ocupats per la policia que s'oposà a què hi entressin, agredint-los brutalment. Avui, però, la classe obrera ja no es conforma a rebre cops; conscient de la seva raó i força, també en dona...; ja no fuig davant l'agressió, sinó que planta cara... La topada fou violent i trobant-se impotents per impedir l'entrada dels treballadors a les obres la policia començà, tirant trets enlaire per fer por, però algun d'ells tirà a matar sobre el grup compacte. Es així que caigué mort Manuel Fernandez i que un altre obrer, Serafi Villegas, fou ferit greument per una bala a la clavicula.

Tals foren els fets, cruament exposats. Manuel Fernandez Marquez, caigué assassinat per les mateixes raons que ho fou Villalba a la SEAT; com Patino, un altre obrer de la construcció ho fou a Madrid; com els caiguts a Grenada, Erandio, El Ferrol...

Tots ells eren "culpables" de reivindicar augment de salari, millores en els horaris i condicions de treball, llibertats sindicals prou repressió... coses totes elles intolerables als ulls dels taurons que espolien i oprimeixen el nostre poble, car saben prou bé que la conquesta de les llibertats sindicals i el dret de vaga pels treballadors constituiria un pas decisiu vers la conquesta de les llibertats polítiques fonamentals per a tot el poble.

Maten, torturen, persegueixen, com últim recurs per prolongar la seva posició dominant per mantenir l'estructura feixista d'opressió nacional i social.

Aquesta és la veritat que Pelayo Ros hauria volgut escamotejar.